

A person with long brown hair, wearing a red hooded jacket, is the central figure. The hood is pulled up, partially obscuring their face. They are looking down. The background is a dark, teal-colored sky with a faint city skyline visible in the distance. Red, vine-like structures are draped over the person and the background, creating a web-like pattern. The overall mood is mysterious and slightly ominous.

ကလေးစား

အိမ်ရှေ့

အခန်း - ၁

မိုးကလည်း တော်တော်လေးကို သည်းနေလေပြီ။ ဒီလို မိုးသည်းပုံနဲ့ ဆိုရင် မန္တလေးကို ဘယ်လိုပင် ဆက်သွားရတော့မှာ လည်း မသိတော့။ ပြန်လှည့်ဖို့ ကလည်း မဖြစ်ချေပြီ။ ခရီးတောင် အတော်ရောက်နေခဲ့ လေ ပြီ။ တဝုန်းဝုန်း တဒိုင်းဒိုင်း ရွာနေသည့် မိုးပေါက်တွေကြားမှာ သူမရဲ့ ကားလေးက အရှိန်မှန်မှန်နှင့် ပင် လိမ့်နေခဲ့သည် ။ ကားရှေ့မှန်ကတော့ ရေသုတ်တံ နိုင်နေတာတောင် အတော့်ကို သတိထားကြည့်နေရသည့် ဖြစ်အင်ပင်။ အခု ဆိုရင်တော့ ရန်ကုန်-မန္တလေး အမြန်လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ကားလေးတစ်စီးနှင့် သူမ တစ်ယောက်တည်း ပင် ဖြစ်သည် ။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ကားတွေကိုလည်း အခုချိန်မှာ သိပ်ပြီး မတွေ့ရပေတော့။

အချိန်ကား ညနေစောင်း အချိန်တစ်ခု။ ဘယ်ကာလဆီက ဘယ်လို အငြိုးနဲ့ ပင်မသိ ရွာနေသည့် မိုးကား တိတ်မည့် ပုံပင် မပေါ်ပေ။ တဝေါ ဝေါ တဝုန်းဝုန်းနှင့် အသားကုန် ရွာချနေလေသည် ။ ဒီတော့ ကားကို ဂ ရတစိုက် မောင်းနေရင်း သူမလည်း ညည်းညူလိုက်မိတော့သည် ။

"ဟင်း... ညနေတောင် စောင်းနေပြီပဲ ဘယ်အချိန်မှ ဒီမိုးက တိတ်မှာ လဲ"

ဟု အပြစ်တင်လိုက် မိသေးသည် ။ နေ့လယ် မရောက်ခင်လောက်က

တော့ ကောင်းကင်ကြီးက သာသာယာယာပင် ဖြစ်သည်။ ဒီတော့ သူမလည်း မန္တလေးကိုသွားဖို့ အကြောင်းပေါ်လာသည့် အတွက် ယခုလို တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခြင်းပင်။

မန္တလေးရှိ အဘွားဖြစ်သူက အသည်းအသန် ဖြစ်သည် ဆို၍ အဘွားအိမ်က လူတစ်ယောက်က သူမကို ဖုန်းဆက်ပြီး လှမ်းခေါ်ခဲ့ခြင်းပင်။ အဘွားရဲ့ သမီးတစ်ဖြစ်လဲ သူမ၏ အမေနဲ့ အဖေကလည်း နိုင်ငံခြားမှာ ဆိုတော့ သူပဲ သွားကြည့်ရတော့မည်လေ။ သည် တော့လည်း အချိန်မဆိုင်းတော့ပဲ နေ့လယ်လောက် မှာ တော့ အိမ်က ကားလေးတစ်စီးကို ကိုယ်တိုင် မောင်း၍ သာ ထွက်ခဲ့လေသည်။

အဒေါ်ဖြစ်သူကတော့ အဝေးပြေးကားနှင့် သွားဖို့ ပြောပေမဲ့ အချိန်ကြာမည်စိုး၍ သူမကိုယ်တိုင်သာ ကားမောင်း ထွက်ခဲ့ခြင်းပါ။ ဒီခရီးလောက်ကတော့ သူမအဖို့ မှုစရာတော့မရှိ။ ကားမောင်း လာတာကလည်း အရင်ကတည်းကဆိုတော့ အခုလို အရေးကြီးလာတော့လည်း အဒေါ်ဖြစ်သူက ဆက်မတားတော့ပေ။ ဒီလိုနှင့် ညနေစောင်း လောက်မှာတော့ သာယာနေတဲ့ မိုးကောင်းကင်ကြီးက မှ ဝိုင်းညှို့လာကာ တဝန်းဝန်း တခိုင်းခိုင်းဖြင့် ရွာချလိုက်တော့လေသည်။

ဒီတော့ ဘာများ တတ်နိုင်မည်လည်း ။ ပြန်လှည့်၍ လည်း မဖြစ်မှတော့ ဆက်သွားရမည်လေ။ တစ်နေရာမှာ နားခိုဖို့ ဆိုတာလည်း မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေ၍ သူမ မနားရဲ။ ကားကို မောင်းသွားတာက တော်သေးသည် ။ မိုးရွာထဲ လူပြတ်တဲ့ နေရာမှာ ကားရပ်ထားဖို့ ကိုတော့ မစဉ်းစားရဲခဲ့။

ဒီတော့လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် သာ မောင်းရုံပဲ ရှိတော့လေသည်။ မိုးရွာချက်ကား ပြင်းလွန်းလှ၍ ရှေ့မြင်ကွင်းကိုပင် သဲသဲကွဲကွဲတောင်

မမြင်ရပေ။ ကားရှေ့မီးသီးကြီးကို ထွန်းလျက် မျက်လုံးအစုံတို့ က လမ်း
မဆီကို သေချာကြည့်၍ ဂရုတစိုက် မောင်းနှင် လာလိုက်တော့သည်။ ။

ထိုအချိန်မှာ တော့ ...

"တီ ... တီ ... တီ ... တီ ... တီ ... တီ ... တီ ..."

ဆိုပြီး သူမ၏ လက်ကိုင်ဖုန်းမှ အသံမြည်၍ ဖုန်းဝင်လာခဲ့လေတော့ .

.

"ဟာ... အရေးထဲ ဒီဖုန်းက တစ်မှောင့်"

ဟု သူမလည်း အပြစ်တင် ညည်းလိုက်မိသည်။ ။ ဟုတ်သည် လေ မိုး
သည်းထဲမှာ ကားကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး၊ မောင်းနေပါတယ်ဆိုမှ ဖု
န်းက လာနေသေးသည်။ ။ ဖုန်းကတော့ သူမထိုင်နေတဲ့ အောက်နားမှာ
ချထားသည့် အတွက် အောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

"ဪ... သူသူ ဆက်တာပဲ"

ဆိုပြီး ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ။ သူသူ ဆိုတာကလည်း သူမ၏ သူငယ်
ချင်းတစ်ယောက်ပါ။ ဒီတော့ နောက်မှ ပဲ ပြန်ခေါ်တော့မယ်ဆိုပြီး တွေး
လိုက်ကာ ကားအရှေ့ကို ပြန်အကြည့်မှာ တော့ မျက်လုံးထဲမှာ အရိပ်တ
စ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရကာ အံ့သြသွားပြီး ရုတ်တရက် ကားဘရိတ်
ကို နင်းချလိုက်ပေမဲ့ မမီတော့ပေ။

သူမမောင်းနေသည့် အရှိန်ကတော့ သိပ်ပြီးမပြင်းပေမဲ့ အနည်းငယ်
တော့ အမြန်နှုန်း ပါနေသည့် အတွက် တစ်စုံတစ်ခုကို ဝင်တိုက်မိလိုက်
ကာ...

ကျိ... ... ဒုန်း... ...

"အား... .."

ဘရိတ်မြည်သံ ဝင်တိုက်သံ အော်သံတွေက တစ်ဆက်တည်း ပေါ်ထွက်လာခဲ့ပြီးမှ သူမ၏ ကားသည် လည်း တိခနဲ ရပ်သွားခဲ့လေသည်။

သွားပြီ။ ကားတိုက်မိချေပြီ။ လမ်းဖြတ်ကူးသူ တစ်ယောက် ထင်ပါရဲ့ ။ ဒီတော့ သူမ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ဒီအတိုင်း ထားလိုက်လို့ တော့မဖြစ်ပါချေ။ ဒီအချိန်ကျမှ လည်း လမ်းမှာ ဘယ်ကားမှ မလာ။ ကား၏အရှေ့ကို ဂရုတစိုက် မရှိလှသော မိမိကိုယ်မိမိပင် အပြစ်တင်လိုက်မိသည်။

ဆင်းကြည့်ရမလား ဒါမှ မဟုတ် မောင်းထွက်သွားရမလား ဆိုကာ တွေးနေမိသည်။ ဒါပေမဲ့ မိမိကြောင့် ဖြစ်တာဆိုတော့လည်း ဒီအတိုင်းတော့ မထားခဲ့ချင်ပေ။ ဒီတော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဆိုပြီး မိုးရေထဲမှာ ပင်ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ပြီး ကားတိုက်ခံရသူကို အပြေး သွားကြည့်မိလိုက်တော့...

"ဟင် ... ကောင်မလေး တစ်ယောက်ပါလား ... ဘာများ ဖြစ်သွားပြီလည်း မသိဘူး ... ဒုက္ခပါပဲ သေသွားရင် ငါတော့ တိုင်ပတ်ပြီ ..."

သူမလည်း အရဲစွန့်၍ ထိုမိန်းကလေးကို ကြည့်လိုက်မိတော့ သူမထက်ပင် အသက် ငယ်ငယ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပင်ဖြစ်သည်။ ခေါင်းမှာ လည်း သွေးတွေ ထွက်နေတာကို မြင်လိုက်ရသည်။ ဒီတော့ သူမလည်း မည်သို့လုပ်ရမည် မသိတော့ပေ။ ခေါင်းထဲမှာ လည်း မူးနောက်နေလေပြီ။ ဒီ မိန်းကလေးကလည်း ဒီလို အမြန်လမ်းပေါ်ကိုမှ ဘာလို့ ဖြတ်လျှောက်သည် မသိ။ ဘယ်ကိုမှ မကြည့်ဘဲ လမ်းကူးခဲ့တာလား။ ဘယ်လိုလဲတော့ မသိပေမဲ့ အခုတော့ သူမကားနှင့် တိုက်မိခဲ့တော့သည်။ ။ ယခု လဲကျနေသည့် မိန်းကလေးလည်း မည်သို့မှ

မလှုပ်ရှားလေတော့။

"သေသွားပြီ ထင်တယ် ... မိမိနိုင် နင်တော့ မြွေပေါက်ပြီ"

သူမ၏ နာမည်ကတော့ မိမိနိုင်ပင် ဖြစ်သည် ။ သူမလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင် ပြောဆိုကာ ဘာလုပ်ရမည်ကို အပြေးစဉ်းစားလိုက်မိသည် ။ ခေါင်းတွေလည်း ထူပူကာ မူးဝေနေလေပြီ။ သေလား ရှင်လား ဆိုတာတောင် သူမ မစမ်းနိုင်တော့ပေ။ ထိုစဉ် စိတ်ထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည် က ...

"ဟုတ်တယ် ... အခု ဘယ်သူမှ လည်း ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ... ဒီတော့ ငါ တိုက်တယ်လို့ ဘယ်သူမှ သိမှာ လည်း မဟုတ်လောက်ဘူး"

ဆိုကာ မိမိနိုင်လည်း ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ မလုပ်သင့်တာကို လုပ်လိုက်မိချေပြီ။ မလုပ်၍ လည်း မဖြစ်တော့။ ထို့နောက် အတိုက်ခံရတဲ့ မိန်းကလေးကို ခပ်ဝေးဝေးရှိ လမ်းဘေးချုံ့ထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားကာ ချုံတွေနဲ့ ဖုံးထား လိုက်လေသည် ။ မိုးရွာနေတော့ လမ်းမက သွေးတွေကလည်း မိုးရေနဲ့ အတူ စီးဆင်း သွားချေပြီ။ ဒီတော့မှ စိတ်ကို တုံးတုံးချကာ ကားပေါ်ကို ပြန်တက်နေလိုက်တော့သည် ။

သူမမှာ ပေါက်တူး ပေါက်ပြား စသဖြင့် ပါမလာတဲ့ အခါ ဒီလို ချုံ့ထဲကိုသာ သွင်းထားလိုက်ပြီး အစ ဖျောက်ထား ခဲ့တော့သည် ။ နောက်ပိုင်း ကိစ္စ ဘာဖြစ်မလည်း ဆိုတာတော့ မသိ။ သူမ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း မိုးရေတွေ ရွဲရွဲစိုနေချေပြီ။

ထို့နောက်မှာ တော့ ခရီးသွားသည့် အတွက် အဝတ်အစား ပါလာတာက အခုတော့ အသုံးဝင်ချေပြီ။ ပါလာတဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ထုတ်ကာ ကားပေါ်မှာ ပင် လဲလိုက်သည် ။ ပြီးနောက် တုန်လှုပ်နေတဲ့ မိမိကိုယ် မိမိ အားတင်းကာ ကားကို ဆက်မောင်း လိုက်တော့လေသည် ။

ကားအနောက်ခန်းမှာ ထိုင်လျက် လိုက်ပါလာတဲ့ ပုံရိပ်တစ်ခုကိုတော့ သူမ မမြင်နိုင်ခဲ့ချေ .. ။

ဒီလိုနှင့် သူမ၏ အဘွားအိမ်ကို ရောက်တော့ အဘွားဖြစ်သူက ပြန်လည် ကျန်းမာနေတာကို တွေ့ခဲ့သည် ။ ထို့ကြောင့် သူမလည်း ...

"အဘွား နေကောင်းသွားပြီလား"

"ကောင်းနေပါပြီ မြေးရယ် ... အိမ်က အလုပ်လုပ်တဲ့ သူတွေ ကောင်းလို့ ပေါ့ ... သူတို့ က ဆေးခန်း အမြန်ပြုလို့ လေ မဟုတ်ရင် အဘွားကိုတောင် တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး "

ဆိုကာ သူမအဘွား၏ ပြန်ပြောချက် အရတော့ ခေါင်းထဲက မူးဝေကာ လဲကျသွားပြီး သတိလစ်သွားခဲ့ သည် တဲ့ ။ ထို့နောက်မှာ တော့ အိမ်က အလုပ်သမားလေးတွေက ဆေးခန်းကို အမြန်လိုက်ပြခဲ့၍ အသက်ချမ်းသာ ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။ ဒီတော့မှ မိမိနိုင်လည်း ဝမ်းသာခဲ့ရလေသည် ။

သူမလည်း သူမရဲ့ အဘွားအိမ်မှာ တစ်ရက်လောက်ပဲ နေပြီးတာနဲ့ ရန်ကုန်ပြန်ဖို့ လုပ်တော့သည် ။ သင်တန်း တက်စရာလေးတွေလည်း ရှိနေသည် လေ။ သူမက ဘွဲ့ရပြီး၍ ယခုတော့ စာရင်းကိုင်သင်တန်းကို ထပ်တက်နေသည် ။ အပြန်မှာ တော့ မိမိနိုင်လည်း သူမ တစ်ယောက်တည်းတော့ မပြန်ရဲတော့ချေ။ ဒီတော့ အဘွားအိမ်က ကားဒရိုင်ဘာကို လိုက်ပို့ခိုင်းရမည်ဟု တွေးလိုက်ကာ အဘွားကို ပြောပြလိုက်တော့ ...

"အေးပေါ့ ငါ့မြေးတစ်ယောက်တည်း မသင့်တော်ဘူး ... စိတ်ချရတဲ့ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက် အဘွား ထည့်ပေးလိုက်မယ် ဟုတ်ပြီလား ... သူအပြန်ကိုတော့ အဝေးပြေးကားနဲ့ ပဲ ပြန်ခိုင်းလိုက်တော့မယ် "

ဒီလို စီစဉ် လိုက်လေတော့ သူမအတွက် တော်တော်ကို အဆင်ပြေ
သွားခဲ့သည်။ ။ ဒီလိုနဲ့ အတွားရဲ့ ဒရိုင်ဘာ မောင်းတာကိုပဲ စီး၍ ၊ သူမ ပြ
န်လာခဲ့တော့လေသည်။ ။ သို့ပေမဲ့ သူတို့ တွေ သတိမထားမိခဲ့တာ တစ်ခု
ကတော့ ကားပေါ်မှာ တစ်ချိန်လုံးရှိနေခဲ့တဲ့ ဖြူဖြူသဏ္ဌာန် ပုံရိပ်တစ်ခု
ကိုတော့ မည်သူကမှ မမြင်မိကြပေ။
